

DOM RODINY RIDDLOVCOV

Obyvatelia Little Hangletonu ho stále nazývajú „dom Riddlovcov“, hoci odvtedy, čo tu Riddlovci bývali, prešlo už veľa rokov. Ten dom stojí na kopci vysoko nad dedinou, niektoré okná má zatlčené doskami, na streche chýbajú škridlice a po jeho priečelí sa divo rozrastá brečtan. Dom Riddlovcov bol kedysi elegantným sídlom a široko-ďaleko najväčšou a najkrajšou stavbou, teraz tu však stojí zvlhnutý, spustnutý a neobývaný.

Miestni obyvatelia sa zhodujú v tom, že tento starý dom je strašidelný. Pred pol storočím sa v ňom udialo čosi záhadné a hrozné, čosi, o čom starší obyvatelia mestečka s obľubou debatovali vždy, keď nebolo koho ohovárať. Tá historika prišla na pretras toľko ráz, pričom ju vždy niekto „vylepšil“, že dnes už nik netuší, čo je pravda a čo nie. Všetky verzie sa však začínali rovnako: v jedno pekné letné ráno na svitaní pred päťdesiatimi rokmi, keď bol majestátny dom Riddlovcov ešte udržiavaný, slúžka vošla do salóna a našla všetkých troch Riddlovcov mŕtvych.

S vreskotom bežala dolu kopcom do dediny a zburcovala, koho mohla.

„Ležia tam s očami dokorán! Studení ako ľad! Oblečení tak, ako vstali od večere!“

Privolali políciu a v celom Little Hangletone to len tak kypelo zdesením a zvedavosťou a zle skrývaným

vzrušením. Nikto sa nenamáhal predstierať, že je mu Riddlovcov ľúto, lebo nikdy sa netešili veľkej obľube. Starí Riddlovci boli nafúkaní, bohatí snobi a ich už skoro dospelý syn Tom bol ešte horší. Dedinčanov zaujímal len to, kto ich zabil – všetkým bolo jasné, že nie je celkom normálne, aby traja navonok celkom zdraví ľudia počas jednej jedinej noci padli na zem mŕtvi.

V miestnej krčme „U obesenca“ mali v tú noc fantastickú tržbu, lebo sa tu zišla skoro celá dedina, aby predebatovala možných vrahov. Za to, že opustili svoje domáce kozuby, sa dočkali odmeny – odrazu sa dramaticky vrútila dnu Riddlovie kuchárka a stíchnutej krčme oznámila, že polícia práve zatkla istého Franka Brycea.

„Frank?!“ zvolalo zopár ľudí. „Ten určite nie!“

Frank Bryce bol záhradník Riddlovcov. Žil sám v schátranom domci na riddlovskom pozemku. U Riddlovcov robil odvtedy, čo sa vrátil z frontu s boľavou nohou a nechufou zdržiavať sa tam, kde je veľa ľudí a hluku.

Všetci sa odrazu predbiehali, kto zaplatí kuchárke pohárik, aby sa dozvedeli čo najviac podrobností.

„Vždy mi pripadal dajaký čudný,“ vravela dychtivým poslucháčom po štvrtom sherry. „Taký akýsi nepriateľský. Ak som ho nepozvala na čaj stokrát, tak ani raz. Nikdy nemal rád spoločnosť.“

„Krivdíte mu,“ povedala žena pri bare, „Frank si vo vojne vytrpel. Chce mať len pokoj. To však nie je dôvod, aby...“

„Kto iný mal teda kľúče od zadného vchodu?!“ vyštekla na ňu kuchárka. „Náhradný kľúč visel v záhradníkovom domci, odkedy sa pamätám! A dvere neboli

poškodené! Ani okná! Frank sa nemusel vôbec namáhať – vkradol sa do domu, keď sme všetci spali...”

Dedinčania si vymenili zachmúrené pohľady.

„Vždy som mal taký pocit, že je nebezpečný, veru tak,“ zahundral nejaký chlap pri bare.

„Vojna ho obrala o rozum, tak vám poviem,“ ozval sa krčmár.

„Či som ti nepravala, Dot, že by som nerada s ním prišla do sporu?“ vzrušene zvolala od rožného stola akási žena.

„Hrozná povaha,“ pritakala Dot horlivo. „Spomínam si, keď bol malý, tak...”

Na druhý deň ráno už v Little Hanglestone nik nepochyboval o tom, že Riddlovcov zavraždil Frank Bryce.

Na tmavej a ošumelej policajnej stanici v susednom Great Hanglestone však Frank tvrdohlavo trval na tom, že je nevinný, že jediný, koho v deň smrti Riddlovcov zarezal v blízkosti domu, bol celkom neznámy, asi šestnásťročný chlapec s tmavými vlasmi a bledou pokožkou. Nik iný v dedine však takého chlapca nevidel, polícia bola preto presvedčená, že si ho Frank vymyslel.

A keď to už s Frankom vyzeralo veľmi zle, prišla lekárska správa o príčine smrti a všetko sa zmenilo.

Policajti sa s takou čudnou správou ešte nestretli. Tím lekárov prezrel telá a dospel k záveru, že Riddlovcov nikto neotrávil, nebodol, nezastretil, neuškrtil, nezadusil, ani im nijako neublížil (teda aspoň pokiaľ oni môžu potvrdiť). V správe, z ktorej sa nepochybne dalo vycítiť ohromenie, sa ďalej písalo, že Riddlovci sú vlastne absolútne zdraví – odhliadnuc od toho, že sú všetci traja mŕtvi. Lekári však uviedli (zrejme v snahe stoj čo stoj nájsť na ich telách čosi nezvyčajné), že všetci Rid-

dlovci mali na tvárach výraz hrôzy – bezradná polícia však vyhlásila, vraj kto to kedy počul, aby traja ľudia naraz zomreli od strachu?

A keďže neexistoval nijaký dôkaz, že Riddlovci boli zavraždení, museli Franka pustiť. Riddlovcov pochovali na miestnom cintoríne a ich hroby zostali ešte hodnú chvíľu predmetom zvedavého záujmu. Frank Bryce sa však napodiv vrátil do svojho domca na riddlovskom pozemku, čo sa dedinčanom videlo podozrivé.

„Podľa mňa ich zabil, nech si policajti vravia, čo chcú,“ vyhlásila Dot v krčme „U obesenca“. „Keby mal v sebe aspoň štipku slušnosti, tak by odišiel, vie predsa rovnako dobre ako my, že ich zabil.“

Frank však neodišiel. Aj naďalej sa staral o záhradu pre nasledujúcich obyvateľov Riddlovie domu, a potom ďalších a ďalších, pretože ani jedna rodina tam dlho nezostala. Noví majitelia tvrdili, že ten dom je akýsi strašidelný, za čo zrejme do istej miery mohla i prítomnosť samotného Franka, a tak sídlo zostalo neobývané a postupne chátralo.

Bohatý pán, terajší majiteľ riddlovského domu, tam ani nebýval, ani ho nijako nevyužíval; ľudia vraveli, že si ho zrejme drží kvôli „daniam“, aj keď dosť dobre nechápali, prečo vlastne. Bohatý majiteľ však Franka platil, aby sa mu i naďalej staral o záhradu. Frankovi ťahal na sedemdesiaty siedmy rok, bol už takmer hluchý, chorú nohu mal celkom meravú, no keď bolo vonku pekne, ľudia ho vídali v záhradke pipláť sa v kvetinových záhonoch, no nech robil, čo robil, burina mu pomaly začínala prerastať cez hlavu.

No Frank nebojoval iba s burinou. Chodievali sem chlapani z dediny a hádzali do oblokov Riddlovie domu

kamene. Preháňali sa na bicykloch krížom-krážom po trávnikoch, na ktorých sa Frank toľko narobil. Raz či dva razy sa len tak pre zábavu vlámali aj do starého domu. Vedeli, že láska starého Franka k domu i okolitým pozemkom hraničí takmer s posadnutosťou, a tešilo ich, keď videli, ako k nim kríva krížom cez záhradu, zaháňa sa palicou a pokrikuje na nich zachrípnutým hlasom. Frank si myslel, že chlapani ho trápia preto, lebo sú tak ako ich rodičia a starí rodičia presvedčení, že je vrah. A tak, keď sa uprostred jednej augustovej noci prebudil a videl, že v dome sa deje niečo nezvyčajné, pomyslel si, že chlapani v snahe potrestať ho zašli tentoraz o trochu ďalej ako zvyčajne.

Frank sa zobudil na bolesti v nohe; s pribúdajúcimi rokmi boli čoraz neznesiteľnejšie. Vstal, odkrivil dolu do kuchyne, že si naplní termofoh horúcou vodou a príloží si ju k boľavému kolenu. Ako tak stál pri dreze a naberá vodu do čajníka, pozrel sa smerom k Riddlovie domu a všimol si, že v horných oknách sa mihá svetlo. Frankovi bolo hneď jasné, čo sa deje. Chlapani sa tentoraz vlámali až na poschodie a súdiac podľa mihotavých zábleskov svetla, zapálili oheň v kozube.

Frank nemal telefón, a navyše, odkedy ho polícia zatkla a vypočúvala v súvislosti so smrťou Riddlovcov, pojal voči nej hlbokú nedôveru.

Okamžite čajník položil, vyšiel na poschodie tak rýchlo, ako mu to chorá noha dovoľovala, potom sa už oblečený vrátil do kuchyne a z háčika pri dverách zvesil starý hrdzavý kľúč. Schytil svoju palicu, ktorá stála opretá o stenu, a vykročil do noci.

Vchodové dvere Riddlovie domu boli neporušené, rovnako i okná. Frank krivkajúc obišiel dom, až prišiel

k dverám celkom schovaným pod brečtanom, vytiahol starý kľúč, strčil ho do zámky a potichu ich otvoril.

Vošiel do priestrannej kuchyne. Nebol tu už niekoľko rokov; no hoci bola tma, po pamäti vedel, kde je vchod do haly, šmátral teda tým smerom, zacítil hnilobný zápach a nastražil uši, aby zachytil ozvenu krokov alebo hlasov nad ním. Vošiel do haly, kde bolo vďaka veľkým oknám po oboch stranách vchodových dverí siahajúcim až po zem o niečo svetlejšie, a začal vystupovať hore schodmi, pričom sa v duchu tešil, že kamennú podlahu pokrýva hrubá vrstva prachu a tlmí zvuky jeho krokov a paličky.

Na odpočívadle odbočil doprava a hneď vedel, kde sa votrelci nachádzajú: na samom konci chodby zazrel po otvorené dvere a medzierkou medzi nimi presvitalo mihotavé svetlo a vytváralo na tmavej podlahe dlhý zlatistý pruh. Frank tuho zvieral palicu a zakrádal sa bližšie. Keď bol niekoľko metrov pred dverami, videl kúsok izby za nimi.

V kozube blčal oheň. To ho prekvapilo. Zastal a napäto počúval, pretože z izby sa ozýval mužský hlas; bol akýsi ustráchaný a zakríknutý.

„Pán môj, ak ste hladný, vo fľaške je ešte trochu.“

„Neskôr,“ odvetil druhý hlas. Ten takisto patrilo mužovi – bol však akýsi piskľavý a chladný ako náhly poryv ľadového vetra. Čosi v tom hlase spôsobilo, že sa Frankovi od strachu rednúce vlasy postavili dupkom. „Prisúň ma bližšie k ohňu, Červochvost.“

Frank sa natočil pravým uchom k dverám, aby lepšie počul. Cinkla fľaška, ktorú postavili na niečo tvrdé, a potom na dlážke zaškrípalo, akoby po nej ťahali kreslo. Frank zazrel nízkeho muža otočeného chrbtom

k dverám, ako tlačí kreslo. Mal na sebe dlhý čierny plášť a na temene hlavy plešinu. Vzápätí mu opäť zmizol z dohľadu.

„Kde je Nagini?“ prehovoril ten chladný hlas.

„Ja... neviem, pane,“ nervózne odvetil prvý hlas. „Asi išla preskúmať dom...“

„Skôr ako si ľahneme, nezabudni ju podojiť, Červochvost. „Budeš ma musieť v noci kŕmiť. Tá cesta ma hrozne vyčerpala.“

Frank zvrátil čelo, naklonil svoje zdravé ucho ešte bližšie k dverám a napäto počúval. Chvíľu bolo ticho a potom muž zvaný Červochvost opäť prehovoril.

„Pán môj, môžem sa vás opýtať, ako dlho sa tu zdržíme?“

„Týždeň,“ odvetil chladný hlas. „Možno i dlhšie. Je to tu celkom pohodlné a môj plán zatiaľ nemôžeme uskutočniť. Bolo by nerozumné rozbehnúť ho skôr, ako sa skončí Svetový pohár v metlobale.“

Frank si strčil do ucha zdeformovaný prst a pokrútil ním. Nadbytočný ušný maz zrejme spôsobil, že začul „metlobal“, ale veď také slovo neexistuje.

„Svetový pohár v metlobale, pane?“ spýtal sa Červochvost. Frank si zapichol prst ešte hlbšie do ucha. „Prepáčte mi, ale... nerozumiem... prečo musíme čakať, kým skončí Svetový pohár?“

„Preto, ty hlupák, lebo práve v tejto chvíli prúdia do našej krajiny čarodejníci z celého sveta a všetci mudranti z Ministerstva mágie sú v pozore a sľedia, či neodhalia náznak nejakej nezvyčajnej aktivity, a viacnásobne si preverujú totožnosť ľudí. Budú úplne posadnutí bezpečnostnými opatreniami, len aby si muklovia niečo nevšimli. Takže počkáme.“

Frank sa už ani nepokúšal čistiť si ucho. Celkom zreteľne zachytil slová „ministerstvo mágie“, „čarodejníci“ a „muklovia“. Bolo mu jasné, že každý z týchto výrazov znamená niečo tajné a on poznal iba dve skupiny ľudí, ktorí hovorili v šifrách: špióni a zločinci. Ešte mocnejšie zovrel svoju palicu a opäť nastražil uši.

„Vaše lordstvo je teda definitívne rozhodnuté?“ opýtal sa Červochvost potichu.

„Samozrejme, Červochvost.“ Z chladného hlasu zaznievala hrozba.

Chvíľu bolo ticho – a potom sa ozval Červochvost, slová sa z neho valili, akoby sa usiloval čo najrýchlejšie povedať, čo chce, kým stratí odvahu.

„Môžeme to predsa urobiť aj bez Harryho Pottera, môj pane.“

Opäť sa rozhostilo ticho, tentoraz o niečo dlhšie, a potom druhý hlas potichu vydýchol:

„Bez Harryho Pottera? Aha...“

„Môj pane, nehovorím to preto, že by som sa oňho bál!“ prehovoril Červochvost piskľavým hlasom. „Na tom chlapčiskovi mi vôbec nezáleží, ani najmenej! Ja len že, keby sme použili inú čarodejnicu alebo čarodejníka – hocijakého čarodejníka – celé by sme to mohli urobiť oveľa rýchlejšie! Keby ste mi dovolili, aby som vás na nejaký čas opustil... veď viete, že sa môžem veľmi rýchlo premeniť... o dva dni by som mohol byť tu aj s vhodnou osobou...“

„Mohol by som použiť iného čarodejníka,“ povedal chladný hlas pokojne, „to máš pravdu...“

„Môj pane, bolo by to rozumnejšie,“ prerušil ho Červochvost a v jeho hlase bolo cítiť úľavu. „Dostať Harryho Pottera bude ťažké, veľmi dobre ho chránia...“

„A preto si sa rozhodol nájsť mi za neho náhradu? Mám pocit, že ťa starostlivosť o mňa už unavuje, čo povieš, Červochvost? Neznamená tvoj návrh, aby som sa vzdal tohoto plánu, že chceš odo mňa utiecť?“

„Môj pane! Ja... nechcem od vás utiecť, to naozaj nie...“

„Mňa neoklameš!“ zasyčal druhý hlas. „Viem, na čo myslíš, Červochvost! Oľutoval si, že si sa ku mne vrátil. Hnusíš sa mi. Vidím, ako sa strhávaš pri pohľade na mňa, cítim, ako ťa striasa od odporu, keď sa ma dotýkaš...“

„Nie! Moja oddanosť, Vaše lordstvo...“

„Tvoja oddanosť je iba zbabelosť. Nebol by si tu, keby si mal kam ísť. Ako mám bez teba prežiť, keď potrebujem každých pár hodín krmiť? Kto bude dojiť Nagini?“

„Ale vyzeráte oveľa silnejší, pane môj.“

„Klamár,“ šepol druhý hlas. „Vôbec nie som silnejší, a keby som zostal pár dní osamote, prišiel by som aj o tú trošku síl, čo som nabral pri tvojej nešikovnej opatere. *Ticho!*“

Červochvost, ktorý čosi nezrozumiteľne bľabotal, okamžite stíchol. Niekoľko sekúnd počul Frank iba praskanie ohňa. Potom opäť prehovoril ten druhý muž a jeho šepot pripomínal syčanie.

„Už som ti raz povedal, že mám svoje dôvody, prečo chcem použiť toho chlapca a nikoho iného. Čakal som trinásť rokov. Na pár ďalších mesiacoch už nezáleží. A pokiaľ ide o to, ako dobre to chlapčisko strážia, myslím, že môj plán vyjde. Od teba, Červochvost, chcem len to, aby si v sebe našiel trochu odvahy – ak len nechceš pocítiť nekonečný hnev lorda Voldemorta...“

„Pane, musím vám niečo povedať!“ vykrikol Červochvost a v jeho hlase bolo cítiť hrôzu. „Rozmýšľal som nad tým plánom celú cestu... Záhadné zmiznutie Berty Jorkinsovej, môj pane, nezostane dlho utajené a ak budeme pokračovať, ak zavraždím...“

„Ak?“ zasipel druhý hlas. „Ak? Ak sa budeš držať môjho plánu, Červochvost, ministerstvo sa nikdy nedozvie, že zomrel aj niekto iný. Urobíš to v tichosti, bez zbytočného rozruchu; želal by som si, aby som to mohol urobiť sám, no v mojom súčasnom stave... No tak, Červochvost, už len jedna smrť a cestička k Harrymu Potterovi je voľná. Nechcem predsa od teba, aby si to urobil sám. Vtedy už bude pri nás aj môj *verný* služobník...“

„Ja som váš verný služobník,“ ohradil sa Červochvost trochu urazene.

„Červochvost, potrebujem niekoho, komu to myslí, niekoho, kto mi bol stále hlboko oddaný, a ty, žiaľ, nespĺňaš ani jednu z týchto podmienok.“

„Našiel som vás,“ prehovoril Červochvost, tentoraz naozaj urazene. „Ja som bol ten, kto vás našiel. Priviedol som vám Bertu Jorkinsovú.“

„To je pravda,“ povedal druhý muž pobavene. „Náhly poryv geniality, ktorý by som u teba nikdy nečakal, Červochvost... no ak mám byť úprimný, keď si ju chytil, určite si vôbec netušil, ako veľmi nám pomôže, je tak?“

„Ja... myslel som si, že nám pomôže, pane...“

„Klameš,“ znova povedal druhý hlas ešte cynickejšie než predtým. „Nepopieram síce, že by tie informácie, čo nám poskytla, neboli cenné. Bez nich by som nikdy nemohol vypracovať svoj plán a za to sa ti, Červochvost, dostane zaslúženej odmeny. Dovolím ti, aby si pre mňa

splnil tú najdôležitejšiu úlohu, kvôli ktorej by mnohí moji prívrženci boli ochotní obetovať aj pravú ruku...“

„N-naozaj, pane...?“ V Červochvostovom hlase opäť zaznelo zdesenie.

„Ach, Červochvost, hádam len nechceš, aby som ti prezradil prekvapenie? Tvoj čas nadíde až na samý koniec... no sľubujem ti, že budeš mať tú česť byť rovnako užitočný ako Berta Jorkinsová.“

„Vy... vy...“ prehovoril Červochvost akýmsi zachrípnutým hlasom, akoby mu odrazu vyschlo v hrdle. „Vy... chcete... zabiť aj mňa?“

„Červochvost, Červochvost,“ odvetil chladný hlas sladko, „prečo by som ťa zabíjal? Bertu som zabil preto, lebo som musel. Keď mi povedala, čo som chcel, už som ju nepotreboval, bola zbytočná. A navyše, keby sa vrátila na ministerstvo s tým, že sa so mnou stretla na dovolenke, vzbudilo by to celý rad podozrivých otázok. Čarodejníci, o ktorých si ostatní myslia, že sú mŕtvi, sa predsa nestretávajú s čarodejnicami z Ministerstva mágie v odlahlých hostincoch...“

Červochvost čosi zahundral, no tak potichu, že to Frank nepočul, no druhého muža to rozosmialo a jeho smiech bol neľútostný a chladný ako jeho slová.

„Že sme jej mohli upraviť pamäť? Zabúdacie zaklínadlo dokáže každý mocný čarodejník zlomiť, ako si sa mohol presvedčiť, keď som ju vypočúval. Pre jej pamäť by to bola urážka, keby som nevyužil informácie, čo som z nej vytiahol, Červochvost.“

Frank vonku na chodbe si odrazu uvedomil, že dlaň, ktorou zvierá vychádzkovú palicu, má celkom vlhkú od potu. Ten muž s ľadovým hlasom zabil nejakú ženu. A rozpráva o tom bez štipky ľútosti – dokonca *s poba-*

vením. Ten chlap je nebezpečný – je to šialenec. A plánuje ďalšie vraždy... ten chlapec, Harry Potter, alebo ako sa volá... je v nebezpečenstve...

Frank vedel, čo musí urobiť. Musí ísť na políciu a ohlásiť to. Vykradne sa z domu a zamieri k telefónnej búdke dolu v dedine... no mrazivý hlas opäť prehovoril a Frank nebol schopný sa pohnúť, stál tam ako socha a načúval s nastraženými ušami.

„Ešte jedna vražda... môj verný služobník na Rokforte... Harryho Pottera mám už takmer v hrsti, Červochvost. Je rozhodnuté. Nebudeme sa už o tom dohadovať. Ticho... zdá sa mi, že počujem Nagini...“

A hlas druhého muža sa zmenil. Začal vydávať zvuky, aké Frank v živote nepočul; syčal a prskal a vôbec sa pri tom nenadychoval. Frank bol presvedčený, že určite dostal nejaký záchvat.

A vtom začul, že na tmavej chodbe za ním sa čosi hýbe. Otočil sa a od strachu celkom zdrevel.

Tmavou chodbou sa čosi plazilo priamo k nemu, a ako sa to blížilo k pruhu svetla dopadajúceho z ohniska, s hrôzou si uvedomil, že je to obrovský had, dlhý aspoň štyri metre. Vydesený Frank hľadel, ako si jeho zvlnené telo razí širokú, kľukatú cestičku hustou vrstvou prachu a blíži sa k nemu. Čo má spraviť? Jedinou únikovou cestou bola miestnosť, v ktorej tí dvaja muži práve pripravovali vraždu, no ak zostane tam, kde je, ten had ho určite zabije...

Lenže skôr ako sa rozhodol, čo spraví, had bol zároveň s ním a, čuduj sa svete, plazil sa ďalej, za syčiacimi a prskajúcimi zvukmi, ktoré vydával ten mrazivý hlas za dverami, až koniec jeho chvosta s kosoštvorcovým vzorom zmizol medzi dverami.

Frankovi vystúpili na čelo kropaje potu a ruka na palici sa mu roztriasla. Mrazivý hlas zatiaľ v miestnosti ďalej syčal a Frankovi skrsla v hlave čudná, neuveriteľná myšlienka... *Ten človek rozpráva hadou rečou.*

Frank nechápal, čo sa deje. Nadovšetko túžil vrátiť sa do svojej postele s fľašou naplnenou vriacou vodou. Problém bol však v tom, že jeho nohy akoby sa nechceli pohnúť. Ako tam tak stál a trasúc sa na celom tele sa pokúšal ovládnuť, mrazivý hlas z ničoho nič prešiel opäť do ľudskej reči.

„Nagini má zaujímavú správu, Červochvost,“ povedal.

„N-naozaj, pane?“ opýtal sa Červochvost.

„Naozaj,“ odvetil hlas. „Nagini tvrdí, že na chodbe je nejaký starý mukel a počúva, o čom sa tu rozprávame.“

Frank nemal čas sa schovať. Ozvali sa kroky a vzápätí sa dvere rozleteli.

Pred ním sa zjavil nízky, plešatý muž s prešedivenými vlasmi, špicatým nosom a drobnými vodnatými očkami a na tvári sa mu zračil strach a znepokojenie.

„Pozvi ho ďalej, Červochvost. Zabudol si, čo sa sluší?“

Ladový hlas vychádzal zo starodávneho kresla pri kozube, Frank však nevidel, komu patrí. Had ležal skrútený na rozpadávajúcej sa rohoži pred kozubom ako nejaká hrôzyplná karikatúra psa.

Červochvost kývol Frankovi, aby vošiel ďalej. Ten sa síce stále nespamätal zo šoku, no tuho zovrel palicu a krivkajúc prešiel cez prah.

Oheň v kozube bol jediným zdrojom svetla v miestnosti; vrhal po stenách dlhé, pavúkovité tieň. Frank cível na chrbát kresla. Muž v ňom musel byť ešte nižší ako jeho sluha, pretože Frank mu nevidel ani hlavu.

„Počul si všetko, mukel?“ opýtal sa ľadový hlas.

„Ako mi to hovoríte?“ opýtal sa Frank vzdorovito, lebo teraz, keď bol už v miestnosti, keď nadišla chvíľa, aby niečo urobil, cítil sa odvážnejší; presne tak, ako keď bol na vojne.

„Hovorím ti mukel,“ odvetil hlas odmerane. „To značí, že nie si čarodejník.“

„Nechápem, čo myslíte tým čarodejníkom,“ odvetil Frank a hlas sa mu už prestal triasť. „Viem len, že som počul dosť, čo by ešte dnes v noci zaujímalo políciu. Máte na svedomí vraždu a ďalšie plánujete! A chcem, aby ste vedeli,“ dodal náhle, „že moja žena vie, kde som, a ak sa nevrátim...“

„Ty nemáš ženu,“ povedal ľadový hlas celkom potichu. „Nik nevie, že si tu. Nikomu si nepovedal, kam ideš. Lorda Voldemorta neoklameš, mukel, lebo on vie... on všetko vie...“

„Ale čo?“ skočil mu Frank do reči. „Počul som dobre, vraj lorda? Na lorda nemáte ktovieaké spôsoby. Prečo sa neobrátite a nerozprávate sa so mnou zoči-voči ako muž?“

„Ale ja nie som muž, mukel,“ poznamenal ľadový hlas, ktorý takmer zanikol v praskaní plameňov. „Som oveľa viac ako muž. No ale prečo nie? Ukážem sa ti... Červochvost, otoč mi kreslo.“

Sluha zaskučal.

„Nepočul si ma, Červochvost?“

Drobný muž zvrátil tvár, akoby radšej urobil čokoľvek iné, než sa priblížil k svojmu pánovi a k rohožke, na ktorej ležal had, a pomaly začal otáčať kreslo. Had zdvihol svoju mrzkú trojuholníkovú hlavu, a keď nohy kresla šuchli o jeho rohož, slabo zasyčal.